

וְאִלְגָּנִי חַקָּלָא, מִיד מֵה בְּתִיב בָּה. (שם) וְתוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׁא
עַשְׂבָּמָזְרִיעַ זָרָע.

קָרָא בָּמוֹ בָּן לְשָׁמִים, אָמָר לוֹן, יְהָא בְּכֹזֶן נְהֹרִין וּבְוֹצִינִין
לְאַנְדָּרָא עַל אַרְעָא, הָדָא הוּא דְּכָתִיב, (שם) יְהִי מְאֻרָת
בְּרִקְיעַ הַשָּׁמִים. קָרָא בָּמוֹ בָּן לְמִיאָ, אָמָר לוֹן, אַתָּהוּ אֲפִיקָו
רִיחַשָּׁא דְּנוֹגִין וּעוֹפִין, וּבְדָמִי לוֹן, הָדָא הוּא דְּכָתִיב (שם)
יְשִׁרְצָיו הַמִּים שְׁרֵץ נְפָשָׁת חַיָּה. וּעַל יְדֵיהֶן דְּתַלְתָּא אֶלְיָזָר,
אַתְּעַבֵּיד כָּל עוֹבֵד אֱלֹהִים דְּבָרָאשִׁית, כָּל חָדָר וְחָדָר לוֹזִינִיה.

פָּרָד אַתָּה יוֹמָא שְׁתִיתָא, כָּל הָזָהוּ הוּוּ זְמִינִין לְמַבְּרִי כְּשֶׁאָר
יוֹמָין. אָמָר לוֹן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, לֹא שָׁוֹם חָדָר מְגַבּוֹן,
יְכִיל לְמַעְבֵּד בְּרִיהָ דָא בְּלָחוֹדוֹי, כְּשֶׁאָר כָּל בְּרִיּוֹן דָהָוּ עַד
כָּאָן, אֶלְאָ כְּוַלְכֹּון תְּתַחְבּוֹן בְּחָדָר וְאָנָא עַמְבּוֹן, וּנְעַבֵּיד
אַיְגָשָׁא. דָהָא אַתָּהוּ לֹא תִּכְלֹל לְמַעְבְּרִיהָ בְּלָחוֹדִיכְבּוֹן, אֶבֶל
גּוֹפָא יְהָא דִּילְבּוֹן תְּלִתְבּוֹן, וְנְשִׁמְתָּא דִּילְיָ.

וְלִפְּיכָךְ קָרָא לוֹן קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמָר לוֹן גַּעַשָּׁה אָדָם,
אָנָא וְאַתָּהוּ. אָנָא גְּשִׁמְתָּא, וְאַתָּהוּ גּוֹפָא. וּכְךָ הוּא,
דְּגּוֹפָא הוּא מְתַלְתָּהּוֹן, דָהָוּ אוֹפְנִין בְּעוֹבֵד אֱלֹהִים דְּבָרָאשִׁית,
וְנְשִׁמְתָּא יְהָבָה קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאַשְׁתָּתָף עַמְהָוּן בָּה.
בְּצִלְמָנוּ בְּדָמוֹתֵנוּ, בְּלוֹמֵר דְּאַתְּחֵזֵי לְגָא, בְּהָהָוּ גּוֹפָא
דְּאַתְּגַסֵּב מְגַבּוֹן, לְמַנְדָע וְלְאַדְמָא הַלְבּוֹן, בְּהָהָוּ
דְּאַתְּגַסֵּב מְגַי, דָהָוּ גְּשִׁמְתָּא, דְּיִתְפְּרַשׁ מְעוֹבְדוֹי דְּעַלְמָא,
וְיָהָא תְּאוֹבָתִיהָ וְרַעֲוִתִיהָ לְעַילְאַיִן קְדִישֵׁין.

וְעוֹד בָּצֶלֶמֶנוּ בְּדִמְוִתֵּנוּ, הַגּוֹפָא דְּאַתְּנִסִּיב מְגֻבּוֹן, לֹא יְהָא בְּקִיּוֹמָא בְּגִינִּיכּוֹן. מַאי בְּגִינִּיכּוֹן. בְּאִינּוֹן בְּרִיאָן דְּאַפְּקָתָן, עַל דָּאִיהִי עֲפָרָא כְּשֶׁאָרְכָּל בְּרִיאָן. וְהַהִיא נְשָׂמְתָא קְדִישָׁא דְּאָנָּא יְהִיב בֵּיהַ, דִּיחְווּ לָהּ קִימָא לְעַלְמָין,
דְּלִילְתָה גּוֹפָא, וַיְדָמָה בְּקִיּוֹמָא לַיְלָה.

אמֵר רַבִּי אָבָהוּ, הַרְיוֹן הוּא בְּרִירָא דְּמַלְתָּא, מְשׁוּם דְּאַשְׁתְּבָחָה בְּבִרְאָשִׁית, הַוּ אַלְיוֹן תְּלַתָּא, שְׁמִיא וְאַרְעָא וְמִיאָ.

ר' אַלְעֹזֵר בֶּרֶר ר' שְׁמֻעוֹן אָמֵר, יְאוֹת הָוּא. אַבְלָא אַרְעָא נְסֶבָּא חִילָא דְתִלְתָהּוּן בְּלָחֹדָא, עַד דְהֹוִי בָהּ אַרְבָּעָ יְסוּדוֹת קִימָין. מִן שְׁמִיא תְּרִיאָן, וּמִן מִיא חָדָר, וּמִן דְבָהָר. וְהִיא אַפְּקִית גּוֹלָמָא דָאָדָם, וּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא נְשָׂמְתָא. הַרְא הָוּא דְבַתִּיבָה, (שם בַּיָּלָא בְּטוּחוֹ) וַיִּצְאֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עַפְרָם מִן הָאָדָמָה וַיְפַחֵח בְּאָפְיוֹ נְשָׂמָת חַיִים. הַרְיִי תְּרוּיָהּוּן, אַרְעָא וּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא, דְאַשְׁתְּתָפוּ בְּחֶדָא לְמַעַבְדָלִיהָ, וּבְגִינִיהָ אָמֵר גַּעַשָּׁה אָדָם, דְקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא אָמֵר לָהּ עַשְׁי אֶת הַגּוֹפָה, וְאָנָא נְשָׂמְתָא. אָמֵר רַבִּי יְצָחָק, הָא בְלַסְפִּיקָא דָא אַתְעַבֵּר מִינֶן.

עוֹד אָמֵר רַבִּי אַלְעֹזֵר, בְּהָאִי גּוֹנוֹנָא, אַשְׁתָּהָרָה קוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא לְעַלְמָא, בְּבִרְיִיתָא דְבָנִי נְשָׁא. דְהֹא תְּגִינִּן, שֶׁלְשָׁה שְׁוֹתְפִין בְּאָדָם, הָאִישׁ וְאֶשְׁתּוֹ וּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא. אָמֵר רַבִּי יְהוֹשָׁעָ, בְּהָאִי גּוֹנוֹנָא, שְׁמִיא וְאַרְעָא וּקוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוּא. אָמֵר

רבי שמעון, שמים, בנגד איש. הארץ, בנגד אשתו. ולעולם
קיים בריך הוא משותף עטיהם. ועל בן נאמר געשה אדם
בלשון שותפות. ואין הקדוש ברוך הוא משותף עם שום
בריה, זולת עם אדם.

אמר רבי יוסי, ובשאר הבריתות מי משותף עטיהם. אמר רבי
שמעון, מה האדמה, דאמנון שהיה נפש היה. אבל
הקדוש ברוך הוא אין משותף, אלא על האדם בלבד.
 אמר רבי יהודה, ווי להם לרשותם, שאינם רוצים להדק
 בשותפותו של הקדוש ברוך הוא. בפה. אמר רבי
 יצחק, באותו הנשמה שהוא נתן, אלא הולך ודבק בכך
 בהמות. הדא הוא דכתיב, (תהלים מט) ואדם ביקר בילין
 נמשל בבהמות נדמו. בילין, שלא רצה לעמוד באותו
 יקר ותפארת של הנשמה. אבל מה חטאתו שעה שגמול של
 בהמות, באותו הכח שלחן, הגברת והגדלה מהרה, ולא
 תעלה למטה.

אמר רבי שמעון בן פזי, אולא הא, כי לא אמר רבי יעקב
 בן ידי, דאמר רבי יעקב בן ידי, מי דכתיב, (איוב
 כח) וכל יקר ראתה עינו, אלו נשומות של צדיקים, שהם יקר
 ותפארת לעולם ולעולם עזומים.

אמר רבי אביהו אמר רבי יונתן, בא וראה מעלהו של אדם,
 שהבדילו הקדוש ברוך הוא מכל שאר הגבראים.
 האיך. אמר רבי אביהו, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא,

אמר לפועלים האלה, שעם יעשו לברך, ולא נתייחד הוא עמם. אמר על בריות הארץ, תוציא הארץ נפש חיה וגו'. אמר למינם, ישרצעו המינים, והוא לא נתייחד עמיהם.

כשברא האדם, נתייחד הקדוש ברוך הוא עמם בעשיותו, ואמר נעשה אדם. נתן בו קלסטר פנים, ראייה, ריח, קומתיה, הליכה, משוש, לבור, עשייה, המשילו במעשה ידיו, אך הוא דכתיב, (תהילים ח) תמשילו במעשה ידיך כל שטה תחת רגליים.

וכשזرك בו נשמה, קם על רגליו, ונדרמה לתחזונים ולעליזונים. נדרמה גופו לארץ. ונשמרת לעליזונים, בתואר, ובדר, ובבוד, באימה, וביראה. אך הוא דכתיב (שם) ובבוד ובדר תעטרה.

אמר רבי יונתן, רישא דהאי קרא, ספיקא בלבאי, דכתיב (שם) ותחסרו מעת מלאחים. אמר רבי אהון, בנשمتיה היה קדישא, ודמי ליה. אבל מי גריועתא הויא, על דקה גופה, ואתגטט מן ארעה.

ואם תאמר בדעת ובחכמה. אי אפשר, דהא רחוק הוא האדם מן העלייזונים دائم רבי אלעזר אמר רבי תנחים, המלאכים הקרים, מקבלים כח שפע אספקלריא של מעלה תחלה, ומהם יורדים לאותם שאינם קרובים, ומהם יורדים לשמים וכל צבאים, ומהם אל האדים.

אמר רבי יוסי, בסוף הבבodium מקבל תחלה, וממנו למלאכים

העלויונים, וממהם לאותם שאינם כלל בך עליונים
ובבוחים במוחותם, ומהם לשטמים, ומהם אל האדם.
אבל בפה נדרמה לו האדם, אמר רבי אבהו, בנטמה, שהיא
קדושה, ולא תבליה לעוזם, על שנטלה ממנה, מכחו
ומגבורתו. ולא כמו הגוף שגיטל מן האדרמה, ויבלה וישוב
עפר בשחיה.

אמר רבי יצחק אמר רב, אדם, צוונו עמו, נבראו ביחיד,
הרא הוא דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. ונטלה
מגביו, והכינה, והביאה אל האדם. הרא הוא דכתיב, (שם
ט) ויקח אחת מצלעותיו.

ר' יהושע אמר, חוה הראשונה הייתה, ולכך ממנה, והיא
נוקי דבריותה. הרא הוא דכתיב ויקח אחת מצלעותיו,
זו היא הראשונה שגלה ממנה, על שהיא רוח מזקה. ויסגר
בשר תחתנה, שהקים אחרת במקומה.

רב אמר, זו הייתה בשר, והאחרת לא הייתה בשר, ומאי
הוות. אמר רבי יצחק, וזה מא דארעא ישMRIה.

אמר רבי תנחים, בשברא הקדוש ברוך הוא לאדם, נתן
זהר פניו, שמAIR בכל העולם. בין שחטא, מה
בתיב היה, (קהלת ח) עז פניו ישנא.

רבי אליעזר ורבי עקיבא היו אזי באורחא, אמר ליה רבי
עקיבא, ר', אימא לי, הא דכתיב, (בראשית א) ויאמר
אליהם נעשה אדם, למה לא נאמר ויהי בן מיד, בשאר כל

הימים, בשְׁחִיָּה אומר הקדוש ברוך הוא דבר, מיד נאמר ויהי בן, ובaan לא נאמר, אלא לאחר שאמר נעשה אדם, כתיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים את האדם, היה לו לומר ויהי בן. אמר ליה, עקיבא, וכי זאת היתה במעשה בראשית ולא יותר, וזה כתיב (שם) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמִּים, ולא נאמר ויהי בן, אלא ויעש אלוהים את הרקיע. בגין (שם) יְהִי מָרֵת בָּרְקִיעַ הַשְׁמִים לְהָאֵר עַל הָאָרֶץ, היה לו לומר מיד ויהי בן, וכתיב ויעש אלוהים את שני המאורות הַגְּדוֹלִים.

אלא אםא לך, כל דבר שלא היה בהם הפח האצל מלִמְעָלָה, נאמר מיד ויהי בן. שְׁחָרֵץ הַזָּيָּה אותן בתשלום כל פועלתם, ולא הזכיר להמתין לפתח העליון, לְהַשְׁלִים תְּשֻׁלּוּם אותה הפעולה.

אבל בכל דבר וברור שהזיהה הארץ, וקיים תשלום הפעולה לא היתה בה, הזכיר להמתין עד שיבא הפח מִלְמָעָלָה, ויעשה הקיום ושלמות הפעולה.

ובן בכאן באדם, הארץ הזיהה אותו הדבר הפסיק לה לעשות, ועמדה, עד שיתן הפח אותו שיש בידו לחתה, ולפיכך לא נאמר מיד ויהי בן, עד שבא הקדוש ברוך הוא וַיְנַתֵּן בּוֹ הַפָּח מִלְמָעָלָה, ועשה הקיום.

אמר לו רבי עקיבא, רבי, מה ראה הקדוש ברוך הוא שלא עשה את האדם אלא בששי, אמר ליה, שלא יהא

פרחן פה לאדם לוּמָר, שַׁהוּא סִיעָה בְשׁוֹם דָבָר מִכֶּל מֵה שְׁגַבָּרָא.

אַזְלָג, עַד דְּהַוּ אַזְלִי, קַמְּ רַבִּי אַלְיֻזָּר, וְגַחֵין רַאשְׁיָה, וְשַׁווִּי יְדוֹי עַל פּוּמִיה, וְבְכִי. אָמָר לֵיהּ רַבִּי עֲקִיבָּא, רַבִּי, לְמַה אַתְּ בְּכִי. אָמָר לֵיהּ, עַל דָּא דְשַׁאיְלָתָא. חִיוּז חַזִית, וְקַשְׁיאָ מַלְהָ.

עֲקִיבָּא עֲקִיבָּא, מָנוֹ יְזִבֵּי לְהָאִי אַזְרָקָא דְגַלְוִתָּא דְאַתְּמָשָׁה, דְהָא לֹא יְקוּם בָּר נְשָׁה, דְעַתִּיד לִימְטִי לְעַנְגִּי שְׁמִיאָ, עַד יוֹמָא שְׁתִיתָהָה. דְהַוָּא בְשִׁית אַלְפָ שְׁנִין, וְלֹא בְאַשְׁלָמוֹתִיה, בָּר בְּתַקּוֹף תְּשׂוֹבָה, דְהָא שְׁוַלְטָנָא דְבָר נְשָׁה הָהִיא לִיתְהִיא אַלְאָ בְשִׁתְהָתָה.

וּבְשִׁבְיָעָה, יִשְׁתָּאַר שְׁמַטָּה בְעַלְמָא, חָרוֹב. וּבְתִמְגָנָה, יִתְחַדֵּשׁ עַלְמָא בְמַלְקָדְמִין, וַיְהִיא מָה דִיְהָא. עַל דָא (ישעה ד) וַיְהִיא הַגְּשָׁאָר בְצִיּוֹן וְהַגְּוֹתָר בִירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֹאמֶר לוֹ. וּבְגִינְגָּזָן נִאָמֶר, (תהילים קד) יְהִי כָבֹוד ה' לְעוֹלָם יִשְׁמַח ה' בְמַעַשָּׁיו.

(בראשית ב) אֱלֹהִים תֹּולְדוֹת הַשָּׁמִים וְגֹאֵל. רַבָּא בְשָׁם ר' בְּרִכִּיה אָמָר, בָא הַכְּתוּב לְהַזּוֹרֶת, בַי לְאַחֲר שְׁסֶפֶר בְּל הַתֹּולְדוֹת שְׁהוֹצִיאוּ הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ, שְׁלָא תָאַמֵּר בְשָׁשָׁה יָמִים גְּבָרָאו בָּלָם, בְּרִיחָה זֹו בַיּוֹם פְלוֹגָנִי, וּבְרִיחָה זֹו בַיּוֹם פְלוֹגָנִי, אַלְאָ בְל הַתֹּולְדוֹת שְׁגַתְהָווֹ מִן הַשָּׁמִים וּמִן הָאָרֶץ, אִימְתֵּי הוּוּ. תַּרְעַ לְךָ אִימְתֵּי. בַיּוֹם עֲשָׂות ה' אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמִים.

בָּלוּמֶר, באותו הַיּוֹם מִמְשֵׁן, הִיוֹ בְּהָם כֹּל הַתּוֹלְדוֹת, שְׁגַתְהָוּ
מִן הַשָּׁמִים וּמִן הָאָרֶץ, דְּבָתִיב בְּיּוֹם עֲשֹׂות הֵי אֱלֹהִים אָרֶץ
וּשְׁמִים.

רַבִּי יַיִשָּׁא אָמַר, וְהִיא בְּתִיב (שם ח) זֶה סְפִיר תּוֹלְדָת אָדָם בַּיּוֹם
בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם, אָמַן בְּנֵי בְּאֹתוֹ הַיּוֹם מִמְשֵׁן הִיוֹ כֹּל
הַתּוֹלְדוֹת.

אָמַר רַבִּי בְּרָכִיה, כֵּד הוּא, בְּאֹתוֹ הַיּוֹם נִתְהַווּ, שְׁחָרָאתָו
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּאֹתוֹ הַיּוֹם, כֹּל תּוֹלְדוֹתָיו,
וְהַעֲבִירָם לְפָנָיו הַגְּשֻׁמוֹת בְּרוּקָנִיהָזֶן, וְהִיא אֹסֶר, זֶה פְּלוֹנִי,
וְזֶה פְּלוֹנִי. זֶה חַכְםַה הַדּוֹר, וְזֶה דִּין הַדּוֹר, וּבֶן כֹּל הַדּוֹרוֹת
וּמְגַנְּגִינִיחָן.

ר' יַצְחָק בְּשֵׁם ר' חַיָּא אָמַר, מָה בְּתִיב לְמַעַלָּה מִן הַעֲגִינִין.
(שם ב) וַיַּכְלֵל הַשָּׁמִים וְהָאָרֶץ וְכֹל צְבָאָם. לְאַחֲר שָׁאָמַר (שם
א) וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת כֹּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהַנֶּה טוֹב מְאָד. מַהוּ אֶת
כֹּל אֲשֶׁר עָשָׂה. אֶת כֹּל לְרַבּוֹת עֲגִינִין הַמְלָאָכִים, שְׁהָם טוֹב
מְאָד. וּבְכָל הַגְּבָרָאִים לֹא נִאָמֵר אֶלָּא בַּי טוֹב בְּלִבְדֵּי, וּבְכָאן
בַּי טוֹב מְאָד. מַלְמָד שְׁהַמְלָאָכִים נִבְרָאוּ וּנִאָמֵר עַלְיָהָם בַּי
טוֹב מְאָד.

וַיֹּאמֶר רַבִּי יַצְחָק לְמָה עוֹד הַוּסִיף קָרָא וַיֹּאמֶר וַיַּכְלֵל. אָמַר
רַבִּי בְּרָכִיה, לְשׁוֹן כִּסְופָה הוּא. וְכֹל צְבָאָם בְּכָלְל, הֵם
הַמְלָאָכִים הַגְּבָרָאִים צְבָא הַשָּׁמִים. הַרְאָה הוּא דְּבָתִיב, (מלכים
א כב) וְכֹל צְבָא הַשָּׁמִים עוֹמֵד עַלְיוֹ. וּבְשִׁגְמָר הַמְלָאָכָה,

נכְסֶפֶה וּכְלַתָּה לְכָל רֹאִיָּה.

אמֵר רַבִּי נְחַמּוֹן, וַיְבָلֹו מִמְעַשָּׁה, כְּלֹו מִמְחַשָּׁבָה. וְעַשָּׂה
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לַיּוֹם הַשְׁבָתָה דַוְגָמָת עַזְלָם הַבָּא.
שְׁעַתִּיד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְשִׁבּוֹת בְּשִׁבְיעִי, מַאי בְּשִׁבְיעִי.
בְּאַלְפַּ הַשִׁבְיעִי.

* וְאַמֵּר רַב נְחַמּוֹן, נְפֵשׁ יִתְּרָה נְתוּסָפָת בְּאָדָם בַּיּוֹם הַשְׁבָתָה.
אַמֵּר לֵיהּ רַבִּי, מַאי נְפֵשׁ יִתְּרָה זוֹ, אַמֵּר לֵיהּ, רַוִּיחַ הַקָּדוֹשׁ
שְׁשׁוֹרָה עַלְיוֹן, וּמְכַתֵּיר לְאָדָם בְּכֶתֶר קָדוֹשׁ, בְּכֶתֶר
הַמְּלָאכִים. וְהוּא מֵאוֹתוֹ רֹוחַ, שְׁעַתִּיד לְשִׁרְוֹת עַל הַצְּדִיקִים
לְעַתִּיד לְבָא. וְעַל בֵּן חַיֵּב אָדָם לְכַבֵּד אֶת יוֹם הַשְׁבָתָה, עַל
הַאִי אֲוֹשֵׁפִיוֹן קָדוֹשָׁא דְשִׁרְיָא עַמִּיהָ.

וְאַמֵּר רַב נְחַמּוֹן, רֹוחַ אֲדָא אַיךְ אַתְּקָרִי. מְכוֹבֵד אַתְּקָרִי.
קָדוֹשׁ אַתְּקָרִי. הַדָּא הוּא דְבַתִּיבָּ, (ישעה נח) וְקָרָאת
לְשִׁבּוֹת עָוֹנָג בְּמִשְׁמָעוֹ, לְקָדוֹשׁ הַ' מְכַבֵּד, הִיא תּוֹסָפָת הַרּוּחַ
הַגְּנָךְאָ קָדוֹשׁ הַ', הַגְּנָךְאָ מְכוֹבֵד.

אַמֵּר רַבִּי יִצְחָק, בְּשִׁפְעִימָו הַמְּלָאכּוֹת בְּלָם, בְּרַכְתָּם הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, וְהַבִּינָם בְּעוֹלָם, וְצֹוָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד שְׁלָא
יִשְׁגַּה הַבְּנָתוֹ, מֵאוֹתוֹ הַעֲגִין שְׁעַשְׁאָהָה. וְשְׁבֵל אֶחָד וְאֶחָד
יַוְצִיא תּוֹלְדָתוֹ, הַרְאֹוי לוֹ, מִבָּאָן וּלְעוֹלָם. הַדָּא הוּא דְבַתִּיבָּ,
(בראשית ב) אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לְעַשׂוֹת. מַאי לְעַשׂוֹת. לְהַזְלִיד
וּלְהַזְרִיא בָּל דָּבָר בְּמוֹתוֹ. רַבִּי יְהוֹדָה אֹוֹמֶר, זֶה גּוֹ� הַשְׁדִּים,
שְׁלָא נְגִמָּרָה מְלָאכָתָם.

רבי יוסי בר נחמן אמר, כיון שנגנּוּם שבת, כל הדברים שנבראו במעשה בראשית, שבתו וש��תו, כל אחד לפי בראיתו. דתנו, אותן האומגין שהיו מוציאין תולדותם בכל יום ויום, ש��תו ונחוג, וראו כי כל שלמים, וכל תולדותם עפָהם, בקיום ומעשה.

הרא הוא רכתי, (בראשית כ) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. אמר رب נחמן, קדם המשבח ואומר, אלו הם הדברים שאין במתותם. בהבראם, ר' יצחק אמר, בה"א בראם. ר' יהודה אומר בהבראם, ממש בדמאות ובשלימות.

ורב נחמן אמר, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. שקבל תורה ובריתו אשר שם בו. ואל מלא אברהם, שקבל תורה ובריתו של הקדוש ברוך הוא, לא נתקינו שמים וארכז, שנאמר, (ירמיה לו) אם לא בריתי يوم ولילה חקوت שמים וארכז לא שmeta.

ואל תהتمה על זה, דהא תנן בתיב, (תהלים כד) הרים הגבוהים ליעלים סלעים מחסה לשפניהם. אם הרים הגבוהים, נבראי בעולם ליעלים. והסלעים לא נבראו, אלא לשפניהם. אל תהتمה להיות העולם נברא בשביל אברהם, שקיים כל התורה, וכל מה שנצטוווה מנהקדוש ברוך הוא. רבי יצחק אמר בשם רבי יהודה, בה' בראם, הרא הוא רכתי, (שמות כט) כי שמי בקרבו.

עוד אמר רבי יצחק בשם רבי יהודה, לא נתינו חד שמו של הקדוש ברוך הוא בכל הנבראים, זולתי באלה, דכתיב בראשית ט ביום עשות ה' אלhim ארץ ושמיים בך אמרן. ולא נזכיר חיות ובהמות, ולא שום נברא מאותם שהם נפסדים וככלים, אלא על אותן שהם קיימים לעולם, הזפיר שמותיו.

רב אמר, يوم שנבקשנו קומי קודשא בריך הוא ברית שממים ואָרֶץ וראיה השבת שהיא מנוחה וקדושה, הבינו לדורות.

וთאנא, אין לך בכל שבת ושבת, שאין הקדוש ברוך הוא הולך לחול עם הצדיקים בגין עדן. וניזוגין מההוא ויוא לאסקלאריה המAIRה. אך הוא דכתיב, (שיר השירים ד) עד שיפוח היום, זה יום השבת. אלא לי אל הר המור ועל גבעת הלובגנה, זה העולם הבא.

ואמר רב הונא, אל תתמה על זה, ומה בעולם הזה נתן הקדוש ברוך הוא רוח קדוש לך אחד ואחד ביום השבת, ומכתירן בו. הצדיקים שיישנם בעולם הבא, אין דין להכתר ליהם ביום השבת בכחך.

תא חזי, אמר רב הונא, אפלו הרשעים שבגיניהם, מוכתרין הם ביום השבת, ושוקטין ונוחין. אך אמר רב הונא, אין לך רשות מישראל שאין לו מעשים טובים, דמעלייה להו לעלמא דאתה. ואימתה מעלייה להו. ביום השבת. להיות

כלם מוכתרים בכתיר שבת.

אמר רבי יוסף, וכי הרשעים שחילו שבת בפרהסיא, יש להם מעלה בכתיר שבת. אמר ליה, אין. דהא תנין, (שמות טז) ויהי ביום הששי לקטו להם משנה לכך נדגנים הרשעים ביום הששי משנה, להרוויח להם ביום השבת. כי يوم שבת נקרא שלם, ולא נגרא. לפיכך אינו נגרא מה טוב והנה שבוע, בין לצדים בין לרשעים. ולהזרות שלא לחנם אמרה תורה, ושמרתם את השבת. וזה יירה על יום השבת, יותר מכל התורה בולה. ותאנא, כל המקימים את השבת, באלו מקיים את כל התורה.

אמר רב יהודה אמר רב, לא ישב הקדוש ברוך הוא על כסא בבודו, עד שבא שבת, ונתקעה והוא ישב על כסאו. אמר ליה ר' יוסף, והא קודם שנברא העולם ישב היה תהה וייה. אמר רבבי יהודה, אי משמע לנו ועל כסא בבודו ממש הוא, לא.

אלא וכי תנין, עד שלא נברא העולם, לא היה מי שיקלם להקדוש ברוך הוא, ויביר אותו. בין שנברא עולמו, ברא ה黜אכמים, וחיות הקדש, השמים, וכל צבאם, וברא את האדים, ובולם מוכנים לשבח ליוודם ולפארו. ועודין לא היה פאר לשבח לפניו, עד שנברנס שבת, ושקטו כלם, ופצחו רנה ושבחה, העליונים והתחתונים, ואו ישב על כסא בבודו. בלו מר, אוי היה מי שיביר את בבודו, וישבח

לכבודו.

ואמר רבי יהודה, אין לך سبحان וקלום לפני הקדוש ברוך הוא, כמו سبحان של שבת, העליונים ותחתונים כלם משבחין לו באחד, ואפילו יומו של השבת ממש, משבח לו, אך הוא דברתו, (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת.

(בראשית ב) וייצר ה' אלhim, ר' תנחים פתח, (ישעה מב) כה אמר האל ה' בזרא השמים ונוטיהם וגנו. בשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, ברא אתם מאין, והוציאם אל הפעול, ועשה מהם ממשות. ובכל מקום אתה מוצא בורא, על דבר שבראו מאין, והוציאו לפועל.

אמր רב חסידא, וכי השמים מאין נבראו, וזה לא מאותו האור של מעלה נבראו. אמר רבי תנחים, כך הוא, אלא גוף השמים מאין היה, וצורתם מדבר ממשות. וכן הוא האדם.

ותמצא בשמים בראיה, ואחר כך עשרה. בראיה בורא השמים, בלומר מאין. עשרה, לעשרה השמים, מדבר ממשות, מהאור של מעלה. ואמר רבי תנחים, עשרה הוא תקון הדבר בגודל ומעלה מבמות שהיה. במא דאת אמר, (שמעאל ב ח) ויעש דוד שם.

אמר רבי חנילאי, פסוקא דא לא אתה אלא להכרש. וייצר שני יודין, וכל השאר אתה מוצא ביד א'. אלא כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא במעלה

בבינה, אלא האדם לבדו. שגנתן בו כח מן העליונים, לדעת ולהכיר ולהבדיל בין הטוב ובין הרע, והוא מעוטר בכבוד והדר, במאה דראת אמר (תהלים ח) וכבוד והדר תעטרתו, והוא מושל על כל מעשה ידיו, הדר הוא דברתיך, (שם) תמשילתו במעשי ידיך, ואחר כל השבח הזה בשחווא זכר שהוא עפר ויישוב אל העפר, הפל נעשה הבעל לפניו, ואומר ווי. אמר רב כי יוחנן, פליג התיבת, כי יאסר ה' אללים את האדם עפר מן הארץ, (בראשית ב) ויישוב אל העפר במוות שהיה.

דבר אחר וייאסר יי' אללים את האדם עפר מן הארץ. אמר רבי שלום, יצרו בשני יצרים, ביציר טוב וביציר הרע. מה שאין בן בשאר הבריות. כדי לנשות בו את האדם וייה פתחון מה לצדים, ולא יהיה פתחון מה לרשותם. אמר רבי אבא, מפני מה בתיב ה', ואחר כך אללים. אלא שם שהוא שמו ממש, שם הקיום. נאמר על הנשמה, שהוא באדם קימת. אללים, שהוא שם משותף, נאמר על הגוף, שיש בו שותפות.

* אמר רבי אבא, שם הקיום, גויר ושליטה, בהדין טריפין שקייפין דרגליין. ולא אויזיפין לאחרן. ובגיניע כה, לא אדבר בעובדי דבראשית, אלא חרד את משמי, והוא במאן דאמר בה"א בראמ.

ותגינון בספרא דחייבתא רביה דשלמה, שא דשמי, מטול שוויפא, קרווי דמלכא, קושטיא דאטיל ביה

בְּחִזְתָּמָא זְעִירַתָּא, לְמַשְׁלַטָּא תְּחִזְתָּוִי, שֶׁנָּאָמֵר (שמות טו) **מֵי
בְּמוֹבָה בְּאָלִים הָ.**

אֲתָה הָאָדָם, לְרַבּוֹת כָּל הַכְּחוֹת שֶׁבָּו. עַפְרָ מִן הָאָדָם, אָמֵר
רַבִּי אַבְהָוָה, תָּא חִזְיָה, הַיְד יְכַל אִינְשׁ לְאַתְקִיְמָא בְּהָאִ
עַלְמָא, דְּהָא אָוּרִיְתָא אָסְהִיד בְּהָוָה דְּהָוָה עַפְרָא.

וְאָמֵר רַבִּי יִצְחָק, עַפְרָ וְלֹא חֹמֶר, דָּאַלוּ הַוָּה מְחֹמֶר, הַוָּה
יִתְיַיר בְּקִיְמָא, דְּהָא בְּגִינִּיאָ דְּאַתְבָּגִי מְחֹמֶר קִיְמָא
אֵיתָ לִיה. אָבֶל עַפְרָ מִפְשָׁה, לֹא יְכַל לְאַתְקִיְמָא. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (בראשית ג) בַּי עַפְרָ אַתָּה וְאֶל עַפְרָ תְּשׁוּבָה, לֹא אִתְחַמֵּר
בַּי חֹמֶר אַתָּה. אָמֵר רַבִּי חַנִּין, וְהָא בְּתִיב (איוב ד) אָפַ שְׁכִנִּי
בְּתִי חֹמֶר אָשֶׁר בְּעַפְרָ יִסּוּדָם.

אָמֵר רַבִּי אַבְהָוָה, פְּסוֹקָא דָא מִסְיִיעַ לֵן, וְהָוָא נָאָמֵר עַל
הַעוֹלָם הַזֶּה, שְׁאַינוּ בֶן בְּקִיּוּם. דְּהָאִי בְּתִיב בְּגִינִּיאָ
דַי מְדֻרְהָזָן בְּהָאִי עַלְמָא, דְּבְנִיְנִיהָ בְּטִינָא, וְהַזְּאִיל דְּהָהָוָא
בְּגִינִּיאָ בְּטִינָא הוּא, וַיְתַחַזֵּי לְקִיְמָא. מַאֲיִ חִזְיָה לִיְסֹדָא.
בְּדַבָּר אַחֲר (מלכים א ח) אָבָנִים גְּדוּלֹות אָבָנִים יִקְרֹות לִיְסֹד
הַבָּיִת. אָבֶל לֹא הַכִּי בְּגִינִּיאָ תְּקִפָּא, דְּהָוָא בְּגִינִּיאָ דְּטִינָא,
וַיְסֹדָא הוּא עַפְרָא, בְּגִינִּיאָ דָא לֹא לְהָזֵי בְּקִיְמָא. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב אָפַ שְׁכִנִּי בְּתִי חֹמֶר אָשֶׁר בְּעַפְרָ יִסּוּדָם, שְׁאַינוּ שֶׁל
קִיּוּם.

(בראשית ב) וַיַּפְחֵד בְּאָפִיו נְשָׁמַת חַיִם וְנוּ, אָוּרִיְתָא אַתְקִבָּלָת
עַל אָדָם, חִזְיָה מֵה דְּעַבְדָּ בָּר נְשָׁדָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

הוּא יְהִיב בֵּיהַ נְשָׁמַתָּא קְדִישָׁא, לְמַיְהַב לֵיהַ חַיִן לְעַלְמָא דָאַתִּי, וְהוּא בְּחֹזֶקֶתְּיָה, אֲתַחַזֵּר לְהַחְיָה נְפֵשָׁא חִיִּתָּא, וְהוּא נְפֵשָׁא דְבָעִירָתָא, דְאַפִּיקָתָא רְאֻעָא לְבָעִירָתָא וְלְחִיִּתָּא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שם א) תֹּצֵא הָאָרֶץ נְפֵשָׁחַיָּה לְמִינָה.

אמֶר רַבִּי חִיאָא, בָּא וַרְאָה וַיַּעֲשֵׂה הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה לֹא נִאָמֶר, אַלְאַ וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה, הוּא מַעֲצָמוֹ חַזֵּר לְאוֹתוֹ כַּמְהַבְּהַמּוֹת, הַגּוֹרֵט מִן הָאָדָמָה, וַעֲזֵב כַּמְהַגְּשָׁמָה הַגּוֹרֵה מַלְמָעָלה, וַנוֹּתֶת חַיִים לְבָעֵלֶיהָ.

אמֶר רַבִּי טְנַחְוִים, נַחֲזֹר אָנוּ לְמַאי הַשְּׁרִינוֹ בְּקָדְמִיתָא. (ישעה ט) כַּה אָמֶר הַאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וַנוּטִיָּהּם. בְּרָא גּוֹפָם מֵאַין, וַאֲחַר כֵּד נָתָה אָוֹתָם בְּאַהֲלָה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שם מ) וַיִּמְתַחֵם בְּאַהֲלָה לְשָׁבַת. רַב הַוְנָא אָמֶר מַהְכָּא, הַנּוֹתָה בְּדוֹק שָׁמַיִם.

רוֹקֵעַ הָאָרֶץ וְצָאָצָאָה, ר' יַצְחָק אָמֶר, הַתְּפִישָׁת בָּה בֶּל הַצּוֹרוֹת וַהֲפֹחוֹת שְׁבָה. (שם מ) נָתַן נְשָׁמָה לְעַם עַלְיָהָה, לְאַחֲרָה שְׁהִיא עַשְׂתָה הַגּוֹף, אָנָי נָתַתִּי הַגְּשָׁמָה עַלְיָהָה. מַאי עַלְיָהָה, עַל אָוֹתָם מַעֲשָׂה הַגּוֹף שְׁעַשְׂתָה. ר' חִיאָא אָמֶר, עַלְיָהָה לְאָוֹתָם הַשׁוֹלְטִים עַל בָּוּחַתִּיהָ, לְהָם נָתַתִּי הַגְּשָׁמָה.

וַרְוִית לְהַזְלִבִּים בָּה, לְאָוֹתָם הַמִּשְׁתַּחַטִּים בָּה בְּבָחָותִיהָ, שְׁאַיִן לְהָם אַלְאַ אָוֹתָה נֶפֶשׁ חַיָּה, הַגְּקָרָא רָוּחַ הַבָּהָמָה הַיּוֹרֶדֶת לְמַטָּה לְאָרֶץ. וּעַל בֵּן נִאָמֶר נָתַן נְשָׁמָה לְעַם עַלְיָהָה, הַשׁוֹלְטִים עַלְיָהָה עַל בָּוּחַתִּיהָ, לְהָם נְשָׁמָה קְדוֹשָׁה

הגוזרה מלמעלה. אבל להולכים בה המשותתפים עמה בכוחותיה, אין להם אלא רוח הבאה מה היורדת, והוא הוא דכתיב, (קהלת ג) ורוח להולכים בה.

פרשתא ז (בראשית ב) ויטע ה' אליהם פן בעדן מקדם. ר' יוסי ור' חייא אמרו תרוייהו, בתיב (שיר השירים ו) אל גנת אנו ירדתי לראות באבי הנחל, ראה, בפה יש לו לאדם להרהור ולדקדק בלבו בכל יום ויום, ולפשפש במעשייו, ולדקדק בכל עניינו, ויהרהור בלבו, שלא בראשו הקדוש ברוך הוא, ונחן בו נשמה עליונה, ומעלתה על שאר בריותיו, אלא להרהור בעבודתו, ולהדקק בו, ולא יליך אחר החבל. דאמר רבי יוסי אמר רבי חייא, כד בראש קודשא בריך הוא לבר ניש, אסקיה קפיה בריזקניה, והוא יתיב ואתריו ביה, ואמר ליה אני עבד לך, בגין למשמי אתה שולטנא ומלא על פולא, בגין. אני לעילא, ואני למטה.

יעוד, אני יהיב לך נשמתא, למנדע סוכלתנו וחכמתא, מה דלית בן לשאר ברין. הו זהיר לאסתכלא ביקרין, הו זהיר לمعد פיקודי. ובר מני לא יהא שולטנא יקירה בזותך.

ומנא לנו דאתרים ביה, ואזהיר ליה על דא. והוא הוא דכתיב, (איוב כח) ויאמר לאדם הנה יראת ה' היא חכמה וסור מרע בינה. כלומר בשתחיל יראתי עלייך או תשיג חכמה, שהיא למעלה על הכל. כד חמא אדם, דהוא

**שְׁלַטָּנָא יִקְרָא עַל כּוֹלָא, אַיִן שִׁי פִּיקְוָדָא דְמַארִיה, וְלֹא עֲבָד
מֵה דָא תְּפִקָּד.**

אמיר רבי תנחים אמר רבי חנילאי, לא עשאו הקדוש ברוך הוא לא אדם, אלא להשתדל בכבוד קונו. הדא הוא דברתיב, (ישעה מג) כל הנקרא בשמי ולא בזדי בראתינו. Mai לובוד. להשתדל ולדעת את בבוד, ולהשוו ממעשו שיננתן לו חלק טוב לעולם הבא.

אמיר רב יהודה, בכל יום ויום ב"ק יוצא מלמעלה, ואימתי. בזמן שחכמה זורחת, ואומרת אווי להם לבריות שאינם רואים את בבוד, ואינם מסתכלין לדעת ולחקור את בבוד.

דרתנו, אמר רבי אלעזר בריה דר' שמעון, כド נטה שטיחא גדרפי, למחך בתקיותא דגלאצון מבטשי בטלהזון, בטרפי אילנייא דגנטא דען. ובכל מלacky עילאיין, וחיויתא קדיישא, וכורסי יקרא דמלכא, ובוסמייא דגנטא דען, ואילני, שמייא ואראע וחיליהזון, מודהען. ומשבחן למרי כולא.

ווקפן וחמאן אהוטיתיה דשמעא קדיישא דאתפרש, דגלאיף בשטיחא במלנוי, ויהבין תושבחן למרי עלמיין. ונפיק ההוא קלא, ואמרי להו לברייתא, דלא משגנן ביקר מלכא עילאה, בשאר כל ברין דאיןון משגיחין ויהבין תושבחתא לשמייה.

ובגין כך אמר רבי אלעזר, אסור ליה לבר נש למימר תושבחן דעתויה, אלא עם דמדומי חכמה, ובתיב ייראך עם שמש. (תהלים עב) ייראך עם שמש.

ובן אמר רבי אלעזר, צלotta ותוישבחתא דיליליא, משש��עה חכמה, עד לא ארתו כיירה. בתיב ייראך עם שמש, דא היא צלotta דעתךרא. ולפני ירחה וגוי, דא היא צלotta דיליליא.

ר' יהודה אמר מהבא, (מלacci א) כי מפורה שמש ועד מבואו גדול שמי. ובאייה מקום. בגוים. באינון בתיב בהו, כי מי גוי גדול.

מאי טמא. בתניין, אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי יוחנן, עשה הקדוש ברוך הוא מלאכי השרת למעלה, לקלו ולשבחו, ואומרים שירה ורגה לפניו, בכל לילה וליל. ועשה בוגדים ישראל למטה, לקלו ולשבחו, ולומר שיר ושבח לפניו בכל יום ויום.

וთנא, שלש משמרות היא הלילה, ובallo השלש משמרות, מתחיקות שלש בתות של מלאכי השרת, לשבח ליוונים, בכל משמרה ומשמלה. ובוגדים יש שלש תפלות ביום, שמתכנfin ישראל לשבח ליוונים, בכל תפלה בכל יום ויום.

תא שמע, אמר רבי יהושע אמר רב, בצפרא בשחה חכמה זורתה היא זמן תפלה ובעותא דישראל. ומיש שעות

ולמעלה עד תשע שעות, וכן תפלה המנחה. ומשש��עה החמה, עד שתחשה, תפלה האחרונה. אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי יוחנן אמר רב, משש��עה החמה, עד שיראו שני כובבים, וכן תפלה האחרונה.

* דהבי הניין, משיראו שני כובבים, הוא תחילת משמירה ראשונה, שבאים בת ראשונה של מלאכי השרת, ומתקנים להם לישראל, עד אותה שעת, אז מתחילה לו מר שירה. ונגעלו כל השערים מתושבختן של מטה, ואין שערים נפתחים, אלא למלאכי השרת האמורים שירה.ומי ארבי יהושע בן לוי הבי, והוא תנן, כל הקורא בתורה בלילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חותם של חסד ביום, שנאמר (תהלים מב) יומם יציה ה' חסדו, משום דבלילה שירה עמי. וזה אמריתו הנגעלו כל השערים למטה.

אמר ר' יהושע, הם במאית אמר, בשפתיים כל תושבختן ביום. וمفלוגתא דليلיא ולחלאה, דעסיק בתורה. מאית טעם. משום דביהיא שעתא קודשא בריך הוא נפיק מאינו עולם דבסייע בהין, ואויל לאשתעש עם צדיקיא בגנטא דעדן. והיינו אמר דוד מצות לילה אcum להודות לך.

דתנא, בשקדוש ברוך הוא נבנש עם הצדיקים בגין עדן, כל שערי שמיים למעלה, על החיות ולמטה מהם, כולם נפתחים, והוא עת רצון לעסוק בתורה.

ואותם בთות של מלאכי השרת, וכל בוסמי גן עדן, והצדיקים, פולם פוצחים רגה, לפניהם שאמור והיה העולם. הרא הוא דכתיב, (שם קמ) אך הצדיקים יודו לשמה. אימתי הצדיקים יודו לשמה. בשיוושבים ישראלים את פניה, והוא בשעה שיוושבין לפניו בגן עדן.

ובת שלישית של מלאכי השרת אומרת שירה, עד שיבקע השחר. יש חובה לישראל, בשעה שעולה עמוד השחר, לקום ולהתגבר בשירות ותשבחות לפניו הקדוש ברוך הוא. מי טעם מושם הנسبין שירתא בת ר מלאכי השרת, והקדוש ברוך הוא מצוי למטה עמם. הרא הוא דכתיב, (משל ח) ומיחורי ימצאנני. ואמר רבי יהודה וב└בד שלא יפסיק משנתהיל, עד שתתפלל בשחהטה זורתה.

אמיר רבי יוחנן אמר רב, בשתקדוש ברוך הוא יוצא מאותן העולמות דבסיוף בהג, ובא להבנים עם הצדיקים בגן עדן, הוא ממתין ורואה אם שומע קול העוסק בתורה, ההוא כלל ניחא קמיה, מכל שירין ותוшибון דאמרי מלאכי השרת לעילא. הרא הוא דכתיב, (שיר השירים) אל גנת אננו ירדתי לראות, מי לראות, אוטם העוסקים בתורה.

אמיר רבי יצחק, וכי גן עדן הוא נקרא גנת אננו. אמר לייה ר' יוחנן, בן, נקרא גנת אננו. בלומר גנת עדן, מה האנו הוא סתום מכל עבריו, ויש עליו בפה קליפות. אך עדן של מעלה, הוא סתום מכל עבריו, ויש עליו בפה